

“Uram, kicsiny az én csónakom, s hatalmas a Te tengered.”

Harkány büszke polgárai!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nem véletlenül választottam mai beszédem mottójául azt a bibliai idézetet ,melyet az általam legnagyobbra tartott politikus, demokrata államférfi elnöki asztalán olvashattuk, akit úgy hívtak John Fitzgerald Kennedy. Akit olyan golyók öltek meg, amely golyók ma is a világ számos országában a csöbe vannak töltve, hogy kioltsák azok életét, akik az álhatatosságban, az alázatban, a gerincességben és a hűségben érzik tetteik erejét.

Mi ma itt 1956 hőseire emlékezünk. Mi magyarok, akik egy kicsiny csónakban utazunk, amely hánykolódik a világ azon tengerén, melynek hullámaint éhínség, járványok, háborúk és gazdasági válság korbácsolja. A víz egyre haragosabb, de nekünk mégis az a feladatunk, hogy az ácsolat egyben maradjon. A természet viharáival csak akkor nézhetünk szembe, ha a magunk által épített jármű kibír mindent. A magunk által épített jármű pedig akkor erős, ha a szakértelmen túl a szívünket is beleadjuk annak építésébe. A szívünk pedig akkor dobog igazán, ha levetkezzük magunkról a múlt terheit.

A múlt terhei pedig akkor válnak le rólunk, ha szembe nézünk velük s kimondjuk a kendőzetlen igazságot. Mert ki kell, hogy mondjuk, mert a vérbe fagyott pesti srácok emléke ki kell, hogy mondassa velünk.

Életem nagy ajándéka, hogy barátomnak tudhattam Pongrácz Gergelyt, a Corvin-köziek parancsnokát. Az Ő emlékei alapján hivatkozok mindazokra, akiknek áldozata kimondatja Velem mindazt, amely a csónak erejét örökössé teszi. A kislányét aki nyolc évesen tejet hordott a barikádon harcoló kisiúknak, akik fel sem fogták, hogy egy rothadó bolsevik szörny ellen harcolnak, és akik egyszer csak azt látták, hogy a kislány testét cafatokra tépi egy ágyúgolyó, melyet a gyűlöletből és a butaságból gyúrt össze egy idegen hatalom. Hivatkozok arra a kisiúra akit Jancsikának hívtak, s aki egy orosz páncélos hadosztály és a Corvin-köziek között a puskaporszagú, bomló emberi hús szagú térben futosgálva szedte össze magyar nemzet tartását, mely ott volt minden töltényhüvely rideg ürességében. Ő volt az aki a csaták után a parancsnok ágya alá bújt mert félt, hogy az anyja, ha megtalálja, elveri, mert elszökött otthonról. És hivatkozok azokra akik azt a szent harcot elárulták, s telecsinált gatyával rohantak a megszállókhöz, hogy a levert forradalom után gyáva békében, jó étvággal egyék meg mindazt amit az alsóneműbe termeltek.

Nálam okosabb és műveltebb emberek méltatják ma a szabadságharc és a magyar nemzet fiainak s lányainak dicsőségét. Megadják azt a kényelmet, hogy én most nevének nevezem a dolgokat s ne egyfajta történelmi elemzésbe kezdjek. 1956-ban a magyar nemzet az emberi történelem egyik legveszélyesebb járványa ellen küzdött.

Ezt a járványt úgy hívjuk: kommunizmus. Felejtjük el azt a kistílű hazugságot, hogy ami utána jött az a szocializmus, meg mi voltunk a legvidámabb barakk, meg hogy Kádári konszolidáció meg, hogy öt éves terv meg, hogy már látjuk az alagút végén a fényt.

Ez a nemzet ami több mint ezer éve védte a Kárpátok bérceit, a XX. században vörös rongyokba öltözött.

Az első amnézia 133 napig tartott, s brutális véget ért. Mindannyian emlékszünk a végkifejletre. Ezt úgy hívják: Trianon. Trianonról nem csak az idegenek tehetnek, hanem azok a hazaárulók is, akik abban az átkozott kastélyban aláírták azt a szerződést. Akik azt mondták, nem akarnak több magyar katonát látni. Soha ne feledjük el azokat a falvakat melynek derék, becsületes lakosait, parasztjait, iparosait, a férfiakat, az asszonyokat, gyermekeket a bolsevik bűnözők kötötték fel az első fára. Azoknak a gyilkosoknak a mellkasában a szív dobogása helyett a gyűlölet üvöltött. Az Ő örököseik voltak azok kiknek ténykedése 1948 után szűk egy évtized alatt ráébresztette a magyar nemzetet, hogy mindezt le kell vetkeznie magáról.

Nem a forradalmárok tehetnek arról, hogy lányaink és fiaink '56-ban ezrével haltak meg, s arccal lefelé temették őket a földbe. Nem a forradalmárok tehetnek arról, hogy hőseink kezét még a sírban is dróttal kötötték össze, hogy szent halálukban is rabként érezzék magukat. Nem a forradalmárok tehetnek arról, hogy egy tucatnyi pszichopata bolsevik állat csorgó nyállal nézze végig ahogy az alig 18 éves Mansfeld Péter 13 percig küzd a halállal a kötélén. Nem a forradalmáraink tehetnek arról, hogy szerelmek szakítottak szét s, hogy mindazok gyümölcsei, esetleges későbbi magyar géniuszok nem születhettek meg. Nem a magyar forradalmárok tehetnek arról, hogy a hazaáruló kommunisták rágták szét negyven éven keresztül ennek a nemzetnek az önbecsülését. Nem a magyar forradalmárok tehetnek arról, hogy mi lettünk a legvidámabb barakk ebben a lelakott, hullaszagú szocializmusban. Nem a magyar forradalmárok tehetnek arról, hogy 1990 nem úgy sikerült ahogy akartuk. Minderről csakis a kommunisták tehetnek.

Azok, akik négy évtizeden keresztül vérben forgó szemekkel verték a mellüket a rothadó internacionalizmus jegyében. Azok akik büszkén vállalták azt az Istentől elrugaskodott "izmust", mely romba döntötte nemzetünket, azok, akik ma megsértődnek, ha lekommunistázzuk őket, mert – minő véletlen- ők most már demokraták. Akik most Moszkva helyett Brüsszelbe és Washingtonba szaladnak árulkodni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ők nem demokraták! Ők olcsó kis hazaárulók, akik itt járkálnak közöttünk s mételeyezik a magyar öntudatot. Ők azok, akik kitermelik azt az emberfaját, aki a zűrzavarban midenhova húz, aztán mikor a becsületes magyar rájön, hogy szavaik és tetteik ellentétben állnak egymással, elküldi őket a morális és politikai fenébe. Ők azok, akik a nemzeti oldal győzelme esetén elsőként állnak sorba a jussokért. Ők azok, akik mindenféle pozícióért esedeznek, ők azok akik intézményi vezetőként szeretnének tetszelegni, ők azok akik az interneten álnéven okoskodnak, ők azok akik elsőként tagadják le nemzetvesztő tevékenységüket. És ők azok, akik mostanában úgy kezdik mondandójukat, hogy "tudod, én mindig fideszes, meg jobboldali voltam"....

"No, kicsi barátom" - így szólítják az ilyeneket Székelyföldön, s akit így szólítanak Székelyföldön annak kevés pálinkát fizetnek. Aki pedig nem iszik velük, az nem tartozik közéjük. Ők azok akik hatvan éve mérgezik a lelkünket, ők azok akiket '89-ben a párttitkár a szélrózsa minden irányába elküldött, hogy bomlasszák az akkor újonnan megalakult demokratikus magyar pártokat. Ők azok, akiknek károgó szavait az újságok hasábjain, az internet oldalain nap mint nap halljuk, látjuk. Ők azok akik üvöltik a demokráciát, miközben nem ismerik el a demokráciát.

Ők azok kiknek szellemi örökösei azok a nyertes vagy vesztes polgármesterek, akik most meg vannak sértődve azon, hogy a nemzeti oldal polgármester-jelöltet indított. Ők azok akik minden nap sárba tiporják az erkölcsöt, az emberi tisztességet s folyamatosan emelik az morális ingerküszöböt.

De itt vagyunk Mi! Mi, akik csendben érezzük magunkat '56 szellemi örököseinek. Mi, akik egy kicsit mindig Mansfeld Péternek érezzük magunkat. Mi, akik szavainkban, hitünkben és tetteinkben ott vergődünk vele együtt a bitófán. Mi akik életünk minden percében siránkozunk, hogy nem szedhettük le azt a szerencsétlen fiút a kötélről. Mi akik a paplan alá bújva hallgattuk a Szabad Európát, ahol Cseke Laci bátyánk nyomta a rock and rollt. Mi akik elküldtük melegebb éghajlatra a kommunista KISZ-es rajvezetőt, aki hősködött az építőtáborban, hogy a szülei a foxi-maxin megszerezték a Raszputyint. Mi, akiknek szülei nem pártvonalon szereztek hűbértartást a Balatonon, hanem ehelyett kökeményen dolgoztak, tanították gyermekeiket s építették mindazt, amelyet a mai generáció örököl. Mi vagyunk azok, kiknek mellkasát vaspántokkal kell átkötni, hogy ne szakadjon bele a szívünk '56 emlékébe. Mi ástuk ki Nagy Imrét és társait, mi temettük Őket újra, mi álltunk vigyázzt szent álmuk kezdetén. Csak mi voltunk akik imádkoztak. A mi szívünk szakadt szét mikor az a kócos szakállas suhanc a Hősök terén hazaküldte a ruszkit, s mi vagyunk azok akik 2010-ben és 2014-ben méltóképp adóztunk őseink akaratának. Mi vagyunk azok, kik 2014.október 12-én, itt Harkányban, Baksai Tamás vezetésével azt mondtuk: elég volt mindabból ami a romlás szélére vezetett.

Már annyiszor dobtak meg bennünket kövel, már annyi kenyér van a kezünkben, de már nincs kedvünk visszadobni vele, inkább odaadjuk azoknak, akik megérdemlik.

Mi vagyunk azok akik a hit, a remény, a szeretet és az összefogás szellemében azt mondjuk : Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában, hiszek egy örök isteni igazságban, hiszek Harkány feltámadásában. Hitünk van, már csak a közös munka kell.

Hajrá Magyarország, hajrá Harkány!

